

12

2023

ROČNÍK IV

Místenka

ČASOPIS FARNOSTI MÍSTEK

ROZHOVORY | FOTKY | AKTIVITY FARNOSTI | DŮLEŽITÉ INFORMACE

„Přeji Vám, milí farníci,
ať vás Pán provází
na vašich cestách, ať vás
překvapuje svými dary,
svou blízkostí.“

Milí farníci,

říká se, že nic není náhoda a že každý náš krok vede Pán.

Letos na jaře jsem měl „nápad“. A jak vznikl? Čekalo mě životní jubileum, přemýšlel jsem o aktivní dovolené a mezi tím mě můj synovec požádal, abych byl jeho biřmovacím kmotrem...

A tak se střípky myšlenek sešly a rozhodl jsem se jít na konci června děkovnou pouť po cestě svatého Františka z Assisi, který je mým biřmovacím patronem. Zvolil jsem cca 160 km trasu z La Verny do Assisi.

La Verna je v Itálii známé poutní místo. Nachází se na stejnojmenné hoře, kterou věnoval v r. 1213 hrabě Orlando svatému Františkovi, poté co byl hluboce zasažen jeho kázáním. V jedné staré poutní knize se můžeme dočíst, že zatímco „Assisi je krásné, půvabné, vábivé – je to františkánství v květu“, tak „La Verna je františkánská Golgota – je

to místo, kde se tajemným způsobem opakovalo ukřižování na Františkově těle“. Právě zde sv. František v r. 1224 ve svátek Povýšení svatého kříže obdržel stigmata.

Pouť to byla výjimečná, den za dnem ubíhal klidným tempem a já se mohl kochat krásou přírody, pustou krajinu střídal všední život i všudypřítomná historie středověkých měst. Představoval jsem si, jak tudy chodil sv. František a radoval se z každé maličkosti, velmi silně jsem cítil Boží blízkost.

A v čem to bylo také výjimečné?

Třeba v tom, že do Assisi jsem doputoval ve stejný den, kdy odtamtud vycházel o. Václav s mládeží na pouť do Říma. Naše cesty se tak symbolicky propojily a já mu cestou „sms“ předal štafetu. Tehdy jsem ještě netušil, že za tři měsíce se naše duchovní cesty skutečně spojí v jedné farnosti.

Anebo v tom, že jsem chtěl na své pouti děkovat Bohu za dar života, ale překvapil mě – slavil jsem i „kulatiny“ svého patrona sv. Františka. Letos je to 800 let, kdy v prosinci 1223 byla papežem Honoriem III. schválena františkánská řehole. Ve stejné době sv. František získal svolení papeže k postavení živého betléma. Stalo se tak venku v lese v blízkosti městečka Greccio. Sv. František tím naplnil svou touhu „doopravdy slavit příchod Syna Božího na svět a vlastníma očima vidět, jak chudým a ubohým chtěl pro nás být“.

Přeji Vám, milí farníci, ať vás Pán provází na vašich cestách, ať vás překvapuje svými dary, svou blízkostí. Přeji vám radost, kterou zakoušel sv. František při stavbě prvních jeslíček před 800 lety.

O. Kazimír

MÍSTENKA: Časopis farnosti Místek (pro vnitřní potřebu) • **Vydavatel:** Římskokatolická farnost Místek, Farní náměstí 56, Frýdek-Místek.

• rkf.mistek@doo.cz • www.farnostmistek.cz • redakční e-mail: mistenka@email.cz • **Použité fotografie:** Člověk a Víra

• **Náklady** na jeden výtisk představují částku 35 Kč • **Redakční rada:** P. Kazimír Buba, P. Daniel Vícha, P. Václav Rylko, Ivana Bužková, Aleš Incedi, Radka Kulichová, Martin Kleinwächter • Redakce si vyhrazuje právo upravovat příspěvky • **Grafika a tisk:** KLEINWÄCHTER holding s.r.o.

Obsah

Rozhovor s o. Kazimírem Bubou / 4–5

Pouť mladých z Assisi do Říma / 6–7

Skautský tábor pro nejmenší / 8

Příměstské tábory 2023 / 9

Zápisky z kroniky Velkého greenhorna
na tábore „Malý zálesák“ / 10–11

Malé ohlédnutí za poutí do Říma / 12

Zeptali jsme se otce Daniela Víchy / 13

Akce Lidového domu / 13

Duchovní obnova u sester boromejek / 14

Rozsviť svůj život s Gedeonem / 15

Kapli na Bahně rozezvučel nový zvon / 16

Načti a poslouchej... / 17

23 let v sakristii / 17

Požehnaný lysůvský čas / 18

Knižní tipy / 20

Seminář Otcovo srdce / 21–22

Mladí v Roháčích / 23

Minifor pro holky / 24

BISCUP / 25

WiFi / 26

Senzamez / 26

Začal adventní čas / 27

Návštěva nemocných / 28

Další akce pohledem Ivany Bužkové / 32–33

Okénko do chrámového sboru / 34–35

Kontakty

📍 **Římskokatolická farnost Místek**
Farní náměstí 56, 738 01 Frýdek-Místek

✉️ rkf.mistek@doo.cz

🌐 farnostmistek.cz

📞 **P. Mgr. Kazimír Buba**, děkan
+420 736 529 363

📞 **P. ThLic. Václav Rylko**, farní vikář
+420 737 791 451

📌 Římskokatolická farnost Místek

📡 **Mobilní rozhlas**
Římskokatolická farnost Místek

Rozhovor

Ono si to sedne

Po 4 letech dochází v naší farnosti, respektive děkanátu, k velké změně. Odchází o. Daniel Vícha a místo něj přichází o. Kazimír Buba. Právě s druhým jmenovaným jsme vedli rozhovor o jeho dětství, kněžské dráze, i o tom, jak vidí budoucnost naší farnosti.

Jaké jsou Vaše bezprostřední dojmy po nástupu do této farnosti?

První dojmy jsou takové, že člověk sedí od rána do večera ve farní kanceláři. Snažím se prohrabat spoustou e-mailů, datových schránek, papírů a prostě se v tom všem zorientovat.

A když to srovnáme s Kozlovcemi, kde jste předtím působil jako místoděkan. Jak velká je to změna, co se týká nejen agendy, ale i velikosti farnosti?

Obrovská, protože jako místoděkan jsem v podstatě dělal jen vizitace farností, o které mě požádal o. Daniel (pozn. redakce – bývalý děkan Daniel Vícha). On byl velmi schopný a spoustu věcí si dělal sám. Případně když byl zaneprázdňený, tak jsem zaskočil na nějakou akci za něj. Nyní to vše spadlo na mou hlavu a učím se v tom „plavat“. Ono si to sedne, ale ta změna je obrovská. Naštěstí je tady na faře výborný tým – kaplan, jáhen, sestra Agneta a Radek (technický pracovník).

I toto je pro mě nové, protože jsem vždy bydlel na faře sám. K tomu přibýlo mší svatých... vesnice jedna, druhá, třetí... farní kostel, kostel Všech svatých... sv. Jakub... Takže teď si různě měníme mše, snažíme se to zorganizovat. Všechno si píšou, abych věděl, kam jít na mši. Ať neskončím u Jakuba, když mám být někde jinde (smích).

Co se týká počtu farníků. Jak jsou na tom Kozlovci oproti Místku?

V Kozlovicích bylo asi 350 až 400 farníků, tady je zhruba 700.

Vratme se teď do dětství. Kde jste vyrůstal? Odkud pocházíte?

Narodil jsem se v Třinci, bydlel jsem v Neborech. To je vesnička u Třince, na samotě u lesa.

Takže odtud pochází i Váš polský přízvuk.

Ano, Třinecko, Jablunkovsko. Tam se mluví „po naszymu“. Navíc ještě, což je typické pro tento region, mám polskou národnost. Proto jsem také chodil do polské základní školy. Ale v Polsku jsem byl teprve v 15 letech (smích).

Jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Dlouhá... Ty první začátky byly asi někde na základní škole. Měli jsme úžasného kněze, mladého kaplana Adama Ruckého. Byl to velmi energický kněz. Za komunismu se tajně setkával s mládeží. O. Adam mě učil náboženství a také vedl naše ministrantské schůzky. Byl jsem v páté nebo šesté třídě a už tehdy jsem pocítil, že bych chtěl být knězem. Určitě díky jeho vlivu... Potom přišlo takové druhé období, to mi bylo patnáct nebo šestnáct let. Začal jsem chodit do společenství, které o. Adam založil. A v tom společenství to povolání postupně dozrávalo.

Z toho společenství jste jen Vy měl kněžské povolání nebo ještě někdo další?

Bylo nás víc. Přímo z mého společenství je ještě minorita, bratr Bogdan, který vede redakci časopisu Immaculata. Ze starší generace další dva, tři kněží... řeholní sestry...

Kéž by tak bylo dnes. Řekněte mi ještě, které farnosti, děkanáty jste zatím prošel?

Jako jáhen jsem byl ve Vendryni, to je frýdecký děkanát. Jako kaplan jsem sloužil v Havířově, v karvinském děkanátu. O svou první vlastní farnost v Petřvaldu jsem se staral dva roky, to je novojičínský děkanát. Následovalo jedenáct let na Pražské, v Bohuslavicích

u Hlučína, děkanát hlučinský. Dále jsem se na dva roky přestěhoval do Jeseníku, děkanát jesenícký. A naposledy již jmenované Kozlovice, děkanát místecský. Celkem jsem tedy prošel šest děkanátů. A nyní Místek...

Až do smrti (smích)

To člověk nikdy neví... Když to beru zpětně, tak jsem se v průměru stěhoval každých tři a půl roku... (smích)

Máte nějakou představu, vizi, kam byste chtěl vést farnost?

I díky tomu, jak často jsem se stěhoval, mám zkušenost, která se mi osvědčila, a ta je taková, že se první rok hodně rozhlížím. Nejprve chci poznat atmosféru farnosti, její život, zvyklosti. No, a potom to můžeme posouvat dál. Tady je výborná věc, že je zde kaplan Vašek, který zná zdejší farnost a postupně mě do toho uvádí. Už jsem mu říkal, že bude dělat děkana on (smích).

Takže já se budu ještě minimálně půl roku rozhlížet a pak budeme plánovat nějaké další věci.

Dobře. Poslední otázka. Jaké máte oblíbené jídlo? Až vás lidé budou zvat na obědy, tak ať ví.

Odpověď je jednoduchá. Mám rád úplně všechno. Ale přece jen raději maso a méně sladké. Takže koláčky, zákusky, to spíše ne.

Jak se říká – farníci jídlem zabíjí své vlastní kněze. Otče děkane, díky za rozhovor.

Aleš Incédi

"Nebojte se, hle zvěstují vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil spasitel, Kristus Pán."

Lk 2,10-11

Do nového roku 2024 vám přejeme štěstí, pokoj a radost z Boží přítomnosti mezi námi.

Kazimír Buba, děkan
Václav Rylko, kaplan
Vojtěch Buchta, jáhén

www.farnostmistek.cz

sestra Agnela

Pout' mladých z Assisi do Říma

Buongiorno! Quattordici pellegrini, repubblica Ceca, gelato... Ano! Tato slova zaznívala na naší pouti velmi často. A co to vlastně byla za pout'? Kněz pro mládež z naší farnosti jednoho dne přišel se zajímavým nápadem: „*Děcka, co takhle se vydat na poutní cestu z Assisi do Říma?*“ Zdálo se nám to velmi nereálné, ale neuběhlo ani půl roku a už jsme na cestě.

Naše čtrnáctičlenná skupina je rozdělena na dvě části. Ta první část již čeká na ostatní v poutnickém domě v Assisi, jelikož nedaleko odsud trávila dovolenou se svými rodinami. No, a ta druhá část výpravy se vydává na cestu v sobotu 1. 7. v 6:45. A proč už tak brzo? Otec si totiž vzpomněl, že ještě před opuštěním České republiky musí odsloužit mši na svatbě konající se uprostřed jižní Moravy. Po výtečném svatebním obědě se vydáváme na cestu do Assisi. Sotva vjíždíme do Rakouska, naše pravá pneumatika začne vydávat podezřelé zvuky. Zastavíme u silnice, vystoupíme z auta a nevěříme svým vlastním očím. Pneumatika je skrz na skrz roztržená! Otec se ale ukazuje jako velmi schopný automechanik. Za půl hodiny je pneumatika vyměněná a my můžeme dále pokračovat v cestě. V ranních hodinách

dojíždíme do Assisi a nocujeme nedaleko druhé části naší výpravy, která ještě v hlubokém spánku sbírá síly.

Nastala noc, nastalo jítro, den 1.

Po brzkém ranním shledání s druhou částí skupiny se vydáváme do krásného centra města Assisi. Nasazujeme naše třináctikilové batohy a vyrážíme na vlak. Vlakem dojíždíme do města Trevi a odtě už jen pěšky! Otec nám ihned po příjezdu do Trevi rozdává poutnické pasy, do kterých po celou dobu cesty sbíráme razítka z jednotlivých měst, kterými procházíme cestou do Říma. Ve večerních hodinách roztahujeme hamaky v olivovém háji a za zpěvu cikád usínáme.

Nastala noc, nastalo jítro, den 2.

Místo zpěvu cikád nás probouzí otec Václav. V dopoledních hodinách procházíme Poretou a získáváme další ra-

zítka do poutnického pasu – kredenciálu. Kilometry utíkají jako voda a nastává večer. Docházíme do Spoleta. Příjemným překvapením dnešního dne je meloun, který si vychutnáváme na parkovišti u obchodního centra ve Spoletu. Po krátkém odpočinku pokračujeme v chůzi a i přes komplikaci v podobě neprůchozího mostu nacházíme kolem 10. hodiny večerní místo k přespaní.

Nastala noc, nastalo jítro, den 3.

Před sebou máme údajně nejnáročnější den. Kopce před námi nemají konce. Motivací každého z nás je razítko, které nás čeká na vrcholu. Příjemným překvapením dnešního dne je objevení řeky v Cesseli, kde se konečně můžeme vykoupat! Nepříjemné překvapení zažívá náš otec, kterému do řeky padají obě turistické hole. Třetí den bývá často nazýván krizovým. Je tomu tak i v našem případě – bolest nohou začíná být čím dál intenzivnější. Dnes máme za sebou přes 30 km.

Dalším nepříjemným překvapením je fakt, že má v noci pršet. Ale Bůh se o své ovečky vždy postará – nalézáme přístřešek v podobě krytého fotbalového venkovního hřiště, kde můžeme strávit noc.

Nastala noc, nastalo jítro, den 4.

Ranní modlitba, jako každé ráno, oživí náš den a ihned po ní se vydáváme na cestu. Dorážíme do města Marmore a získáváme další razítko. Velmi nás upoutává cedule, kde je napsáno, že ve zdejší vesničce můžeme najít vodopády. Vydáme se k nim, ovšem zjišťujeme, že jejich návštěva je placená. Pán pracující

u vodopádů je však velmi nadšen mladý poutník a dává nám vstup zadarmo.

Po návštěvě vodopádů vyrazíme dále. Kolem poledne docházíme k jezeru Piediluco a nalézáme další možnost k vykoupaní, a to už druhý den po sobě... to je luxus! Dnes večer je místem pro odpočinek pole nedaleko Colli sul Velino.

Nastala noc, nastalo jítro, den 5.

Každým dnem se naše ranní balení zrychluje – už máme praxi. Dnes to bylo pouhých 50 minut i se snídaní a modlitbou. Sice se každým dnem zvyšuje teplota vzduchu, ale zachraňují nás pítka se studenou vodou, která nacházíme každé 2 km po cestě. Kolem 11. hodiny dopolední dorážíme do Greccia. Greccio je známé jako místo, kde vznikly betlémy. Po prohlídce místní kaple a doplnění vody jsme připraveni pokračovat v cestě. Před odchodem je našemu otci ještě umožněno odsloužení mše.

Večer docházíme do Rieti a usínáme na malebné louce s malým lesíkem.

Nastala noc, nastalo jítro, den 6.

Překvapení dne nastalo pro některé již ráno, když na své karimatce či spacáku nalézají stáda plazících se slimáků. Motivací dnešního dne bylo přespání v poutnickém domě ve městě Poggio san Lorenzo. Sprcha a čistá měkká postel je potěšením pro každého z nás.

Nastala noc, nastalo jítro, den 7.

Probouzíme se čistí a krásně vyspaní. Všichni jsme najednou strašně vděční

za obyčejné věci, kterých si doma ani nevyšimneme a bereme je jako samozřejmost.

Do Říma zbývá 82 km. Při poobědové siestě po dopoledních 20 km otec přichází s nápadem dojít trasu za dva dny místo tří, tedy o den dříve. Vidina, že bychom již zítra mohli být v Římě, je velmi motivující pro každého z nás. K večeru docházíme do blízkosti Montelibretti. Řím už je opravdu za rohem a svítá nám naděje, že už zítra budeme ve vysněném Římě!

Nastala noc, nastalo jítro, den 8.

Probuzení, modlitba, snídaně, balení a rychle vyrazíme, ať dnes stihneme ten náš Řím. Po cestě se ještě otec radši přimlouvá ke svatému Josefu, patronu dobré smrti. V 10:45 již za sebou máme 19 km, jen tak dále. Nacházíme se v městečku Monterotondo a do Říma zbývá přibližně 20 km. Otec nám slibuje, že když dojdeme na první zastávku metra v Římě, můžeme poté již pokračovat na naše ubytování metrem. Z posledních sil dorážíme k metru, když tu zjišťujeme, že metro stávkuje. Máme tedy před sebou dalších 5 km do ubytování. Plánovaná procházka nočním Římem proběhla ale dnes, jelikož jsme k ubytování došli až ve 22:30 a po krátké pauze následovala nedělní mše s koncem ve 23:45. Sice unavení, ale zato čistí a spokojení poutníci, ulehají do postelí a usínají.

Nastala noc, nastalo jítro, dny odpočinku.

Probouzíme se v měkké čisté posteli a stále přemýšlíme, jestli se nám to jenom nezdá. Následně zjišťujeme, že jsme ubytováni v Římě na papežské koleji, kde náš otec i spousta dalších kněží bydlela při studiích. Spíše než jako na kolejích se zde cítíme jako v paláci – hudebna, knihovna, herna, kaple... no prostě luxus! Po prohlídce koleje vyrazíme hned první den k moři. Komplikaci nám ale opět způsobuje doprava, jelikož metro opět stávkuje. Musíme tedy jet přeplněným vlakem. Odpolední koupáčka v moři a gelato nám pozvedají náladu natolik, že na nějaké problémy s dopravou rychle zapomínáme.

V dalších dnech následuje prohlídka památek v Římě s velmi znalým průvodcem – naším otcem. Také stíháme zajít

na pravou italskou pizzu či na procházku nočním Římem.

Ve středu navštívujeme Svatopetrské náměstí ve Vatikánu. Otcí Václavovi je zde umožněna mše svatá ve Svatopetrské bazilice v 7:15 ráno, která je sloužena v českém jazyce a pouze pro nás. Nastává závěrečný večer a přemýšlíme, jak Bohu a všem andělům strážným poděkovat za jejich ochranu při naší pouti. Rozhodneme se udělat chvály v kapli v Nepomucenu na papežské koleji. Opravdu nezapomenutelný zážitek...

Nastala noc, nastalo jítro, den 13.

V tento den se probouzíme již velmi smutní, jelikož po 13 dnech končí naše společné chvíle. Opět jsme rozděleni na dvě skupiny. Ta první, pětičlenná skupina, letí letadlem z Říma, a proto se vydává na letiště již ve 4:00 ráno. Ta druhá, devítičlenná skupina, vyrazí domů v 6:00. Tuto skupinu potkává po cestě nepříjemné překvapení, když kousek před Benátkami praská další pneumatika. Ale otec nevěší hlavu a i přes komplikace stále udržuje dobrou náladu v autě, doprovázenou společným zpěvem oblíbených písní. Nakonec dojíždí šťastně domů i druhá skupina, a to v 1:30 v noci (tedy přibližně o 12 hodin později než skupina první).

A tak naše třináctidenní pouť končí... Byl to nezapomenutelný zážitek. Několik z nás poznalo, jak vypadá sáhnout si na dno. Pouť nás naučila vděčnosti a přivedla k uvědomění, co vlastně všechno doma máme a bereme jako samozřejmost. Jsme velmi vděční našemu otci, že do toho šel, tak krásně to zorganizoval a nenechal se odradit ani si zničit náladu jakoukoli komplikací.

Otče, DĚKUJEME!

*Za tým poutníků
Barbora Kalenská, Klára Kotásková*

Skautský tábor pro nejmenší

Od 30. 7. do 5. 8. se uskutečnil dlouho připravovaný tábor pro naše nejmenší. Děti za těchto 7 dnů zažily epickou výpravu, na kterou budou vzpomínat ještě opravdu dlouho. Zopakovaly si nebo se naučily spoustu nových dovedností, mezi které patří zdravotvěda, šifry, uzlování, lukostřelba a mnoho dalších. Pomáhaly budovat slibový oheň, u kterého nám přibylo 9 včát a 4 světlušky. A tábor také navštívil otec Václav, který si pro děti připravil krátkou katechezi.

překonali. Do dračí sluje jsme však přišli příliš pozdě. Zlý král nás předebral a dračice byla smrtelně raněna. Její poslední přání bylo, abychom ji rozveselili, což se nám rychle povedlo. Na oplátku nám řekla, že ve skutečnosti není poslední svého druhu. Zjistili jsme, že se někde skrývá dračí vejce, které musíme ochránit. Dračice nám už ale nestihla říct, kde se ono vejce skrývá. Prošli jsme spoustu vesnic a ptali se spousty moudrých lidí, až jsme nakonec získali mapu, která nás zavedla k místu, kde se vejce skrývalo. Tou dobou již ale o vejci věděl i zlý král. Vejce strážil čestný rytíř,

ale nám se podařilo získat jeho důvěru a on nám díky tomu vejce předal. Když se to zlý král dozvěděl, byl vzteky bez sebe a svedl proti nám obrovskou bitvu, ze které jsme nakonec vyšli jako vítězi. Vejce jsme předali našemu králi, který se o něj bude pečlivě starat a za odměnu nám uspořádal velkou hostinu se zpěvem, divadlem, a dokonce nás i pasoval na rytíře!

*Za všechny vedoucí
mladšího tábora
Filip Pěch*

A co jsme tedy jako rytíři zažili? Děti byly jako pázata našeho krále pozvány na velkolepou hostinu do sousedního království, kde je král této země seznámil se svým plánem zabít posledního živého draka. Nám se však tento nápad vůbec nelíbil, a proto jsme se rozhodli vyhledat dceru onoho krále, která rovněž byla proti plánu svého otce, neboť věděla, že dračice, kterou se král chystá zabít, je ve skutečnosti hodný tvor. Proto jsme se vydali na strastiplnou pouť k dračí sluji. Během cesty jsme narazili na spoustu překážek, které jsme všechny hravě

Příměstské tábory 2023

„Tenhle příběh je pravda, ať ke zpovědi jdu, když budu lhát, tam daleko na západ, kde šerif žije, jdem se podívat.“ Těmito slovy začíná hymna letošních farních příměstských táborů, v červenci jsme se totiž společně s dětmi ocitli uprostřed známé karetní hry Bang!, odehrávající se právě na Divokém západě.

B yli jsme vrženi do konfliktu mezi šerifem Willy The Kidem a šéfkou banditů Calamity Janet a museli jsme si zvolit, ke které straně se přidáme. Volba to nebyla lehká, každá strana měla dost argumentů pro i proti. Šerif, jako strážce zákona, chtěl samozřejmě zlikvidovat bandity, ti zase tvrdili, že šerif se jen tváří jako hodný, ve skutečnosti ale vybírá hrozně vysoké daně. Proto bandité okrádají bohaté a peníze dávají chudým, daněmi ožebračeným, lidem.

Další den jsme se seznámili se šerifovou matkou, která byla velmi nemocná. Snažili jsme se jí sehnat lék, ten ale bohužel nefungoval, a tak naše snaha vyšla vniveč. Navíc jsme zjistili, že tato ubohá paní v mládí ztratila dítě. Bylo nám jí líto, ale nic jsme nemohli dělat. Ve středu se banditi a jejich pomocníci vydali do sídla hlavních banditů a šerifa s jeho pomocníky nenapadlo nic lepšího než je sledovat. To samozřejmě vedlo k velké bitvě, kterou nakonec ale nemohla vyhrát ani jedna strana – museli jsme utéct před blížícími se indiány.

Ve čtvrtek pomocníky šerifa čekalo děsivé zjištění. Šerif bere úplatky! A proto dovoluje svým spolupracovníkům vybí-

rat vysoké daně, které pak skončí v jejich kapsách. To jsme tak samozřejmě nemohli nechat a rozhodli jsme se špinavé peníze získat zpět. Nakonec jsme trezor našli a díky obchodníkovi s dynamitem jsme se i dostali dovnitř. Peníze jsme rozdali chudým, jaké bylo ale naše překvapení, když jim je za okamžik zase sebrali bandité, kteří předtím tvrdili, že berou jen bohatým! Všichni byli zmatení a nevěděli, která strana je vlastně ta správná. Částečná odpověď ležela v refrénu už citované hymny: „Svět není černobílý, však Bůh je ti vždycky oporou, tak smekni ten svůj klobouk a celý život svěř mu do rukou.“ No jo, jenže co teď? V pátek po vyprovokování obou stran nakonec došlo k závěrečné bitvě. Kdo vyhrál, není podstatné, obě strany bojovaly udatně. Důležitější je, že nás čekalo poslední šokující zjištění tohoto

týdne. V hádce mezi Calamity, Willem a jeho matkou se ukázalo, že Janet je matčino ztracené dítě! Samozřejmě pak následovalo hromadné usmíření. Bandité slíbili, že už nebudou loupit, a šerif snížil daně. Sourozenci se také domluvili, že společně seženou peníze na léčbu pro svou matku.

„Na tábore se mi líbilo, že jsme hráli různé hry. Nejvíce se mi líbilo, jak jsme odpálili trezor a jak jsme po obědě hráli Bang! Hodně mě i bavilo, jak jsme po obědě s vedoucími hráli fotbal. A obědy byly dobré. No, tábor se mi prostě líbil hodně a už se těším na příští rok.“

Vašek

Všichni jsme byli rádi, jen nám bylo líto, že krásně prožitý týden (pro vedoucí pak 2 týdny) plný zážitků už končí. Myslím, že letošní tábory se povedly a i přes občas náročnější situace (jako třeba onemocnění některých vedoucích) jsme si je moc užili.

Za vedoucí Lucka

Zápisky z kroniky Velkého greenhorna na táboře „Malý zálesák“

Tak a jedeme! S dvoudenním zpožděním, kdy déšť už nehoustl, zato atmosféra v paneláku ano, sbalení jako na měsíc v divočině – už konečně jedeme! :

Kam? Na Bílou.

Kdy? Druhý srpnový týden.

Kdo? Naše rodina 2+2.

Jak? Autem.

A próóóč? Protože se koná tábor „Malý zálesák“, skautský tábor rodin s malými dětmi! :

A jaký byl? Nepopsatelný... (viz spousta krásných fotografií, které vydají za tisíce slov). Ale přes to ho zkusím alespoň trochu popsat.

Byl plný úžasných zážitků, zkušeností, ale taky zjištění, co všechno jsem do té doby nevěděla. Věděla jsem sice, že budou ranní budíčky, nástupy a rozcvičky. Ale neodhadla jsem, jak dlouhá je doba, než se ze snů a spacáků vymotá čtyřčlenná rodina, a jak krátká je doba mezi budíčkem a nástupem. Nevěděla jsem, že se na nástup běží, a že se běhá i při rozcvičce (před ranní kávou!?) Nevěděla jsem ani to, že je na junácké vlajce lilie, že se každé ráno při věšení české vlajky zpívá hymna a každý večer se vlajka slavnostně ukládá do stanu. A žasl jsem, jak silný zážitek to byl nejen

pro děti. Netušila jsem, že se podsadový stan zavírá šňůrkami, že se po ranním nástupu veřejně prohlíží a boduje jeho uklizenost a že se na pryčnách spí opravdu tvrdě.

Naučila jsem se, kde najít po dešti co nejsušší dřevo na oheň, jakou stopu má veverka, a jak vyrábět svíčky z včelího vosku. Zjistila jsem (naštěstí!), jak rozeznat rulík zlomocný a vraní oko od borůvky. Nejistila jsem (naštěstí?), jaké to bylo zvíře, které nám hned první noc hýkalo za stanem.

Dozvěděla jsem se, že včela za svůj život nasbírá lžičku medu (= úžas) a že medvěd se neživí lovem zvěře a turistů, ale převážně sběrem lesních plodů a breberků (= úleva :))

Líbilo se mi, s jakým nadšením se kluci (i holky) učili sekát dřevo, s jakou radostí holky (i kluci) tvořili obrázky z květin a přírodnin a s jakou opravdovostí všichni v lese vyráběli domečky pro zvířata. Líbilo se mi, jak si děti užívaly každou organizovanou i volnou hru, překážkovou dráhu, vodní hrátky, tvořivé i bláznivé aktivinky, prostě všechno :)

Pobavilo mě stínové divadelko i spousty všudypřítomné legrace.

Byla jsem ráda, že ani výlety, ani jiné provozní a herní aktivity nejsou povinné, a každá rodina si tak mohla den uzpůsobit svým možnostem, schopnostem a zvyklostem.

Nepřekvapilo mě, o kolik víc mají děti v takovém prostředí energie a jaká atmosféra pohody a sounáležitosti je cítit mezi velkými i malými lidmi naladěnými na stejné vlně. Nepřekvapilo mě ani to, jak moc děti milují louže, bláto i bahno jakékoli barvy, hustoty a hloubky (v jakémkoli oblečení a obutí :)

Překvapilo mě, že se v polní kuchyni vaří jak v interhotelu, a že děti bez řečí a s chutí sní polívky i jídla obsahující zelené prvky (pažitku, hrášek, ba i špenát!) Překvapilo mě také, s jakým pře-

hledem a klidem se dá řešit a organizovat každodenní provoz a průběh tábora s tolika proměnnými, a ještě se věnovat dětem a programu pro ně.

Neumím si představit, kolik času a energie to muselo stát, naplánovat, dovést, vybudovat a nachystat celý program a zázemí doslova na zelené louce.

Nepochopila jsem, jak je možné ze starých solárních panelů dostat skrz pár drátků a udělátek elektřinu, z (cca?) 300 metrů vzdáleného pramene získat stále tekoucí vodu, a dokonce sestrojít z barelů a starých kamen na dřevo sprchový lesní kout. (Kdepak kout – přímo zátíší! :)

Došlo mi, že pravidlo o nasazení kyslíkového přístroje nejprve sobě a až potom dětem je opravdu smysluplné, a týká se také termo spacáku (obzvláště v případě horkokrevných dětí a zimomřivé maminky).

Nenapadlo mě, že ani dvoje hrubé 100% vlněné ponožky a dvě hřejivé děti z obou stran mě prostě nezahře-

jí, když teplota klesne pod 10 stupňů. A už vůbec mě nenapadlo, že ta stříbrná izotermická fólie (kterou jsem kránu zoufale vyhrabala z lékárníčky) neumí zázraky a navíc šustí tak, že se pak člověk nemůže ani pohnout.

Zaskočilo mě, že i jako ostřílené matce, pro kterou je stav nevyspání naprosto běžný, mi pár nocí mimo komfortní zónu a teplotu dokáže sestřelit energii i náladu na bod mrazu.

Mrzí mě, že jsem většinu večerů po uspání dětí neměla šťávu na to jít si zazpívat s kytarou, ale i ten poslech z dálky byl přímo koncertní zážitek. A nakonec jsem si přece jen trochu zazpívala, a dokonce u hřejivého táboráku. Potěšila mě neznámá písnička „Bojujte dál“, která sedla jak poklička na ešus. :)

Mrzí mě, že jsem se víc dívala pod nohy (pod gumáky) než na hvězdy, ale těší mě, že aspoň některé děti viděly pár padajících Perseid.

Blažily mě v uších i na duši každodenní společné modlitby. Jsem vděčná za to,

jaký blahodárný vliv měl ten týden na naši rodinu.

Omlouvám se, že jsem poslední den bojkotovala rozcvičku, a nebyť teplého kafe, které mi manžel donesl do stanu, ani bych z něj nevylezla. (A doufám, že vedoucí nezjistí, že jsem se první večer vykašlala na čištění zubů, každý den tajně mlsala ve stanu a v noci používala nočník značky IKEA. A to někdy i přímo ve stanu, ať nemusím jít do tmy lesa na kadibudku a ideálně ani na krok do té zimy, a taky protože se bojím MEDVĚDA! :)

Bobříka odvahy, hladu ani ušlechtilosti jsem tedy letos nezískala, ale jako cenu útěchy a odměnu za přežití jsem si koupila zbrusu nový extra termo spacák s příznačným názvem Husky Enjoy! (nechci dělat reklamu, ale chci si ten příští tábor zkrátka užít, i kdyby byly noční teploty proklatě nízké. Nejsem přece jen polární pes, ale paní z paneláku. :)

Těším se zase za rok! :)

Marcela Hajdušková

Malé ohlédnutí za poutí do Říma

Tak, a můžeme již pouze vzpomínat na pouť, které jsme se zúčastnili koncem srpna.

Cesta nám utíkala velmi rychle, přestože jsme se mnozí obávali, jak to zvládneme.

Při ranním pohledu z Michelangelovy vyhlídky na probouzející se Florencii se naše obavy rychle rozplynuly. Uvítala nás mohutná socha Davida. Ten se musel divit, že jsme si z Místku dovezli ještě

jednoho. To ráno se setkali nad Florencií nečekaně Davidové dva.

Po tomto setkání následovala prohlídka Florencie. Z Florencie jsme pak vyrazili směrem na Řím. Během tří dnů jsme se snažili projít neznámější místa v Římě. Někteří je už znali, ale mnozí se seznámili s Římem poprvé naživo. Nasávali jsme do sebe všechnu tu neuvěřitelnou nádheru památek a chrámů.

V Římě jsme navštívili mimo jiné baziliku svatého Pavla, zúčastnili jsme se audience papeže Františka, prošli se náměstím svatého Petra a proběhli vatikánská muzea. Prohlédli jsme si baziliku svatého Petra a poklonili se u jeho hrobu. Byl to krásný pocit stát na skále, která je nepřekonatelná. Naše celodenní procházky Římem byly každý večer ukončeny sladkou tečkou, kterou byl pudink v různých variantách. Unavení, ale plni dojmů jsme se večer ukládali do postele. Kdo měl sil nadbytek, vydal se na noční prohlídku Říma.

Po rozloučení s Římem jsme se rozjeli do Assisi, na poslední místo naší pouti

a také na místo posledního odpočinku svatého Františka, svaté Kláry a také blahoslaveného Carla Acutise, který jako první z blahověčených spočívá v rakvi v džínách a své oblíbené mikině. Toto místo nás zasáhlo z celého poutního zájezdu asi nejvíc.

Večer jsme se s tímto okouzlejícím městem rozloučili a vydali se na zpáteční cestu domů.

Děkujeme za bohaté výklady a průvodcovství panu Jindřichu Miklasovi a za jeho neuvěřitelnou trpělivost s nedochvilnými a ztracenými poutníky. Děkujeme za duchovní doprovázení a mše svaté P. Václavu Rylkovi a všem, kteří tuto pouť vykonali spolu s námi.

Věřím, že každý z nás načerpal spoustu milosti a sil pro naši pouť životem. Bohu díky.

*Poutnice Viera Švarcová
a Z. Hartmannová*

ZEPTALI JSME SE...

Zeptali jsme se otce Daniela Víchy

Farníci se často ptají, jak se nyní vede o. Danielovi, co obnáší jeho nová práce. A tak jsme se zeptali za všechny.

Již je to několik týdnů, co jste opustil naši farnost. Jaká je nyní Vaše pracovní náplň?

Role biskupského vikáře spočívá v pomoci biskupovi diecéze v oblastech, které jsou mu svěřeny. V mém případě se jedná o pastorační, evangelizační a vzdělávací činnost v naší diecézi. Mám na starosti všechna pastorační centra, pastorační a evangelizační programy a spoustu dalších věcí. Je to práce velmi pestrá a různorodá a v podstatě se dá říci taky neomezená, protože je stále potřeba hledat nové způsoby a cesty pastorace. Zatím je ale vše na začátku a stále do této úlohy teprve pronikám.

Nedávno skončila další fáze synody o synodalitě. Jak vnímáte její průběh a jaký dopad může mít na naši farnost?

Synoda je stále v procesu a ještě se neskončila. Celkově se nejedná o změnu směru církve ale o změnu smýšlení od starých překonaných modelů komunikace k větší spolupráci a větší otevřenosti církve. Na farnost bude mít synoda takový dopad, jak farnost sama dovolí. Zatím si troufám říci, a snad nikoho neurazím, že místecká farnost je vůči synodě odolná. Stačí se ohlédnout za tím, kolik farníků se bylo ochotno podílet na jejím průběhu na farní úrovni. Moc ne. Mnoho věřících si stále myslí nebo přeje, aby stačilo to, co bylo. Ale bez překročení sebe a svého pohodlí bude církev stále stagnovat. Je potřeba vzít vážně otázku, co mohu církvi nabídnout a jak mohu hlásat Krista ve svém městě. Mnoho lidí je stále vůči takovýmto otázkám uzavřeno. Příkladem může být neustálá bolest nad tím,

že místo vánoční „půlnoční“ v 15 hodin přišla akce na náměstí, která má za plody několik katechumenů. Ale tradice a pohodlí je přece víc než využití možnost hlásat radostnou zvěst evangelia. Proto znovu opakují, synoda je o změně mentality, ne struktur.

Jednou z posledních akcí farnosti za Vaší služby v Místku byla modlitba za farnost. Jak ji hodnotíte?

Měl jsem z ní velkou radost. Pro mnohé to možná bylo poprvé, co něco takového zažili, protože nešlo jen o modlitbu, ale také o společenství. Takovéto společenství dává zakusit, že do farnosti patří všichni a že farnost není klubem vyvolených. Jsme si v ní rovni, protože našim Otcem je Bůh.

Ptal se o. Václav

Akce Lidového domu

KURZY

Zdravotní cvičení

– pondělí od 9 hod., středa od 10 hod., čtvrtek od 16 hod., vstupné 50,- Kč

Kurz Arteterapie

– každý čtvrtek od 18 hod., vstupné 80,- Kč

Cvičení spirální stabilizace páteře

– nutné objednat se dopředu u Kateřiny Ligocké na tel. 739 202 721, vstupné 100,- Kč

PŘIPRAVOVANÉ UDÁLOSTI

16. 1. Přednáška Nebojte se Himalájí – Helena Hlisnikovská

4. 2. Karneval pro děti

10. 2. Pochováání basy

21. 2. Karneval pro zdravotně postižené

9. 3. Přednáška špičkového českého neurologa Ledviny, únava a lymfatický systém

24. 3. Velikonoční dílny

▼ Z představení Lidáčkova divadla, které se uskutečnilo 19. 11.

Duchovní obnova u sester boromejek

V sobotu 2. prosince proběhla duchovní obnova pro ženy u sester boromejek v Místku. Naše fotografka Ivana Bužková jako vždy byla u toho. Podívejte se objektivem jejího fotoaparátu, jaké to bylo.

Rozsvit' svůj život s Gedeonem

A máme tady další zajímavou fotoreportáž Ivany Bužkové, tentokrát z akce, kterou uskutečnilo společenství Abel v neděli 3. prosince v Lidovém domě. Šlo o večer s chválovou kapelou Gedeon.

Kapli na Bahně rozezvučel nový zvon

Zvonění zvonů je něčím mimořádně milým. Jejich lahodný a velebný hlas nelze přeslechnout, ať jsme ve městě, na venkově nebo v přírodě, všude nás provází zvuk zvonů. Jejich zpěv je nejčastěji oslavou Boha v jeho snižení se k člověku, ve Vtělení se. Nejčastějším zvoněním je „Ave“, tedy výzva k modlitbě Anděl Páně ráno, v poledne, večer. Zvony nás upozorňují na fakt, že Bůh sestoupil ze svého trůnu na nebi a přijal poníženost lidství.

Je neděle 13. 8. 2023 a v kapli na Bahně se koná mše svatá o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie s následným žehnáním bylin jako každý rok. Dnes je tento den o to slavnostnější, že farníky na začátku a na konci mše svaté mile překvapí zvonění nového zvonu ve věži kaple.

Úplně nový sice není, protože se jedná o zvon, který ještě nedávno svolával sviadnovské farníky na mši svatou. Ale nikterak to nesnižuje jeho nádherný hlas. Během tohoto roku se podařilo několika obětavým farníkům zajistit a zrealizovat přívod elektřiny až do kaple, takže vyzvánění bude plně auto-

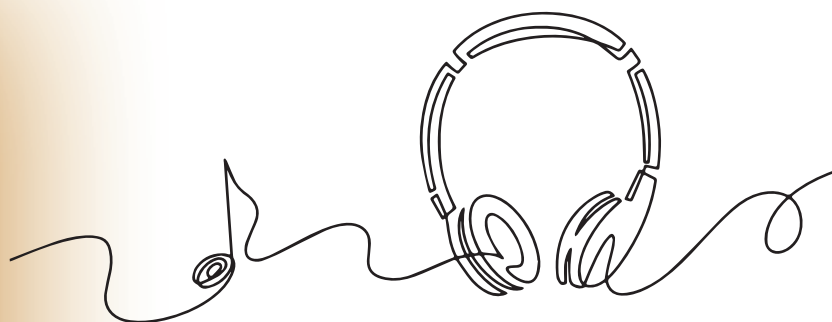
matické a jen se čeká na vyřízení všech formalit.

Vše se podařilo uskutečnit díky o. Danielovi, který vše inicioval a hlavně všechny pozitivně motivoval. A také díky panu Adamovi, který je skvělým odborníkem v oboru montáže a údržby zvonů.

Tak Pane, ať skrze hlas zvonu promlouvá k nám Tvůj hlas. Ať promlouvá do našich srdcí, do našich životů, ať nám připomíná Tvoji velikost a nekonečnou a bezpodmínečnou lásku k nám.

Tomáš Čajan

*Načti
a poslouchej...*

Rozhovor

23 let v sakristii

Dlouholetou kostelnicí ve sviadnovském kostele byla paní Helena Kotásková. Letos na podzim se s kostelnicením rozloučila, ale je připravena dál vypomáhat v případě nouze.

Pokud počítám správně, ujala ses péče o náš kostel s příchodem nového tisíciletí v roce 2000. 23 roků je dlouhá doba, pamatuješ si ještě, jaké pro tebe bylo kostelnicení na samotném počátku?

Bylo to snazší díky tomu, že se mi od počátku nabídla ku pomoci paní Marie Ševčíková. Ta přicházela často dříve než já a vždy se snažila udělat toho co nejvíc. Některé praktické věci jsem taky věděla, protože jsem si pamatovala, jak se o kostel starala rodina Nohlových ještě v době, když jsem chodila na základní školu. Vzpomínala jsem si třeba, co tehdy připravovali na májové pobožnosti.

V posledních letech jsi byla ve sviadnovském kostele přítomna u mši, u svateb, u obřadů méně veselých, ale i při údržbě a opravách. Chceš se s námi podělit o nějakou zajímavou vzpomínku?

Hodně silný dojem ve mně zanechalo,

když přímo při mši svaté zemřel jeden ze sviadnovských farníků. Záchranáři ho na kůru oživovali, ale přes veškerou jejich snahu jsme se na konci mše svaté pomodlili už za duši zemřelého. Toho veselého bylo dost, třeba když ministrant během blahopřání oslovil otce děkana Víchu otče kaplane.

Do kostela jsi chodila skoro denně. Co bylo na tvé službě to nejtěžší?

Před několika lety nás často zlobily reflektory, taky rozbité okapy, nebo poničená dlažba, ale většinou se naši ochotní muži (i ženy), kteří s údržbou pomohli.

Proč ses na to před těmi třiatváceti lety dala? Co tě k tomu vůbec vedlo?

Přijala jsem to jako službu, protože nebyl nikdo, kdo by se otci děkanu Maňákovovi nabídl. Domov se nám v té době

vyprázdnil, byla jsem už v důchodu a manžel na naše hospodářství stačil.

Zajímalo by nás, jestli je něco, co bys ráda popřála své nástupkyni?

Ať jí tato služba těší, má vždy po ruce někoho, kdo pomůže, a Boží požehnání ať je s ní.

Na závěr ještě jednou paní Heleně Kotáskové za všechny farníky ze Sviadnova moc děkujeme za její vytrvalou píli a obětavou práci a přejeme jí hodně zdraví a Božího požehnání.

Ondřej Kotásek

Požehnaný lysůvský čas

Rok 2023 byl u nás na „lysůvském kopečku“ velice požehnaný. Naše farní společenství Lysůvek a Zelinkovic si připomínalo v letošním roce 225 let posvěcení našeho kostela Panny Marie Sněžné. Když se díváme zpětně, jsme jedno velké svědectví o tom, že když máte chuť něco dělat, pomoci se dočkáte.

Letošní rok jsme odstartovali neplánovanou scénkou „Putování svaté rodiny“ na farním plese v Místku. Scházíme se v kostele Panny Marie a proto nápad modlit

se u nás růženec v rámci Fatimského dne se od února ujal a od té doby každého 13. dne měsíce v 17.30 hod. přicházíme k Matce Boží nejen prosit, ale i děkovat.

Plán navštívit poutní místo Mariazell, které je vyobrazeno i na hlavním obraze za oltářem v našem kostele, se splnil díky květnovému poutnímu farnímu zájezdu. V červnu jsme se opět přidali k akci Noc kostelů a uskutečnili premiérovou akci LYSCAMINO.

Poutní cesta LYSCAMINO byla silným zážitkem, během níž jsme ušli 28,5 km od východu po západ slunce, navštívili 6 kostelů v obcích, které sousedí s na-

šími obcemi, a hlavně jsme ji ušli v den památky Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Směs počasí, vstřícnosti při otevírání kostelů, odpočinku, programu, modliteb a občerstvení – to vše bylo úžasné a účastníci této akce se shodli na pokračování v příštím roce.

Poutní srpnová mše s následným občerstvením u kostela bývá již tradicí. Hlavní oslavy nás čekaly v listopadu, kdy jsme si připomněli výročí posvěcení našeho kostela. 11. listopadu se uskutečnil koncert Mezi nebem a zemí pod vedením chválové skupiny z Místku a v neděli 12. listopadu byla mše svatá. Posvěcení kostela je spojováno na vesnici s tzv. krmášem, který již v té podobě, jakou si pamatují pamětníci, neexistuje. Přířadkem našich letošních oslav byla v pátek 17. listopadu beseda manželů Lepíkovi o jejich měsíční pouti do Santiaga de Compostela.

Kostel je nejčastějším místem setkávání občanů při pohřbech a to jsme chtěli změnit akcemi, které zpřístupní tyto prostory veřejnosti i jinak. Nabídlí jsme místnímu osadnímu výboru i spolkům, abychom spojili síly při rozsvícení vánočního stromečku s kulturním vystoupením dětí v kostele a následným občerstvením. Tato akce proběhla 2. 12.

Svátek sv. Ambrože, patrona včelařů, připadl letos na čtvrtek 7. 12., kdy probíhá mše svatá na Lysůvkách, a protože místní včelařský kroužek slaví 20 let existence, padlo rozhodnutí uskutečnit Včelařskou mši právě u nás. Závěr roku bude patřit opět Lysůvskému vánočnímu koledování.

Setkávání farníků, vydání dvou čísel občasníku Sněženka, příprava knihy u příležitosti výročí našeho kostela, aktivity farníků i aktivity pro širokou veřejnost, to určitě není málo. Ale že jdeme správnou cestou, ukazují již mnohá svědectví ať nás věřících, či nevěřících.

MATKO BOŽÍ, NEODPÍREJ PROSEB NAŠICH!

*Za farní společenství
Lysůvek a Zelinkovic
Marie Knödllová*

www.farspolaz.cz

Lysůvské vánoční koledování

**Kostel Panny Marie Sněžné, Lysůvky
Pátek 29. prosince v 16.00 hod.**

Po akci občerstvení.

KNIŽNÍ TIPY

Vážení čtenáři, přijměte opět několik tipů na čerstvé knižní novinky, které jsou k dispozici v naší farní knihovně. Neváhejte a knihovnu navštivte a některou z knih si půjčte.

Žehnám veškeré Boží havěti

Matúš Kocian

Matúš Kocian je katolický kněz a biolog. Přednáší ekologickou etiku na Katolické teologické fakultě UK v Praze. Jako entomolog objevil více než 50 nových živočišných druhů. Kniha Žehnám veškeré Boží havěti je svědectvím křesťana o tvořivé Boží moci, o svobodě člověka, ale jedná se také o varování před ekologickými hrozbami vyplývajícími z našeho životního stylu. Kniha je doplněna rovněž autorovými biblickými meditacemi a zároveň barevnými ilustracemi a modlitbami za stvoření. Vychází v době, kdy také papež František důrazně vyzývá k ochraně životního prostředí.

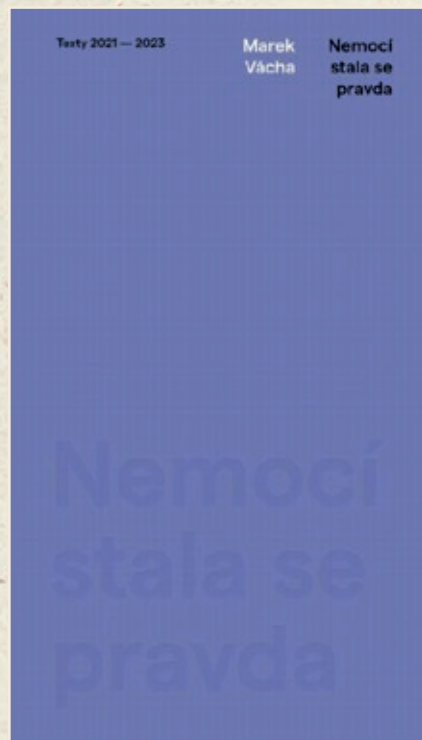
Křest v Duchu svatém

Křest v Duchu svatém změnil životy milionů lidí na celém světě. V katolické církvi vedl ke vzniku Katolické charismatické obnovy. Při příležitosti 50. výročí této obnovy vyšel dokument Křest v Duchu svatém, a to pod hlavičkou doktrinální komise ICCRS (nyní CHARIS International – koordinační ústředí Obnovy se sídlem ve Vatikánu). Kniha je tedy jakýmsi oficiálním průvodcem v této oblasti, má rovněž imprimatur (schválení) českého kardinála Jana Graubnera. Nyní kniha vychází v českém překladu a můžeme se těšit na vysvětlení této milosti v souvislosti s biblickými prameny a pastoračními aspekty, ale hlavně na svědectví, jak křest v Duchu svatém může proměnit náš život. Doporučujeme k této knize pořídit i další literaturu, především knihu Pane, obnov své zázraky (autor Damian Stayne) a Duchovní dary (autoři Mary Healy a Randy Clark).

Nemocí stala se pravda Texty 2021 – 2023

Marek Vácha

Křesťanství je způsob, jakým je člověk na světě, křesťanství jsou oči, kterými vidíme svět, a mysl, která vnímá svět, křesťanství je obloha v noci, křesťanství je...

Aleš Incédi a o. Václav

Seminář Otcovo srdce

Ve dnech 15. 9. – 17. 9. 2023 proběhla v Katolickém lidovém domě do posledního detailu perfektně připravená akce, která přivedla do Lidového domu odhadem asi 200 lidí z různých křesťanských církví ve Frýdku Místku a blízkého i vzdálenějšího okolí. Někteří se akce účastnili celou dobu, jiní přišli třeba jen na jeden den nebo jedno odpoledne.

Za přítomnosti představených daných církví probíhaly přednášky, chvály, přímlyvné modlitby, byla příležitost ke svátosti smíření i k mnoha zajímavým rozhovorům. Vše bylo příjemně propojeno odpočinkem, dobrou kávou, něčím k zakousnutí i plnohodnotnými obědy a večeremi.

Paralelně se vším programem ve velkém sále byl v druhém patře v klubovně „Davidův stánek“, což byla celodenní nepřetržitá modlitba chval, kde se střídaly různé křesťanské hudební skupiny. Toto místo bylo takovým dobíječem baterek pro všechny, ať už chtěli tichou modlitbu, chvály nebo rovnou tančit před Pánem stejně jako starozákonní David.

Postupně jsme byli seznamováni s dobrotou našeho nebeského Tatínka, potřebou odpuštění, změny srdce a vlastních pohledů. Naprosto lidským a pochopitelným způsobem nás první přednáškou provedl Radek Palacký. V podobném stylu pokračovala jeho manželka Jana a ostatní přednášející. Příjemnou

změnou byla i slovenština v podání Paľa Streža.

Poslední den jsme měli možnost zažít naši mši svatou a hned poté bohoslužbu na památku Večere Páně, což bylo velmi obohacující, nikdy v minulosti jsem takovou možnost nevyužila. Velice dojemné bylo uvědomění, že naši předkové platili za takovouto možnost setkání svou krví.

Měla jsem tu čest být tentokrát naprosto nezaujatým pozorovatelem a konzumentem všeho tohoto komfortu. Poděkování patří celé řadě lidí, které nebudu jmenovat, protože se bojím, že bych na někoho mohla zapomenout:

- skupině modlitebníků, kteří sloužili přímlyvnou modlitbou;
- lidem v improvizované kavárně, kteří se starali o naše žaludky a nepřetržitě doplňovali zásoby jídla a dráždili chuťové pohárky dobrou kávou;
- všem chválícím hudebním skupinám;
- zvukařům a v neposlední řadě všem přednášejícím.

Nakonec si dovolím osobní svědectví. Jsem takový celoživotní „útěkáč“ od Pána. Proč zrovna já, když je kolem

tolik lidí? Tak nějak jako Jonáš, kterého Pán musel „dokopat“ k tomu, aby poslouchal, až v břiše velryby.

S projektem Otcova srdce jsem se setkala poprvé letos v kostele, kde jsem byla pouze „pracovně“, jako kostelnice jsem po celou dobu akce musela obstarat kostel. Nechtěla jsem tam jít, proto-

že jsem měla pocit, že už jsem na nějaké novinky stará, že je pryč doba, kdy jsem jako zapálený mladý katolík jezdívala do Plzně do Komunity Jana Křtitele...

Ze začátku jsem si myslela, že se během celého dne asi unudím k smrti. Jenže pak se střídali přednášející a mě zaujal jejich zápal pro věc a navíc to ne-

byli žádní dvacátníci, ale zralí lidé. A ze zážitků jsem žila ještě nějakou chvíli.

Když jsem se dozvěděla, že bude tato akce dokonce tři dny a v Lidovém domě, tak jsem nejdříve jít chtěla, pak se mi nějak nezdařilo

přihlášení a já rezignovala. Až se stále opakovalo, že jsou volná místa, tak jsem přihlášení zkusila přes facebook a vyšlo to.

Nejvíce ze všeho mě osobně oslovila modlitba za odpuštění. Žila jsem v přesvědčení, že nemám komu co odpouštět, nikdo mi nějak zvlášť neublíží a žiju celkem nudný život. A další takovou nezdravou lží v mém srdci bylo, že Bůh dělá velké věci, uzdravuje a proč by měl řešit zrovna moje maličkosti, nejsem přece žádná VIP osoba. Netušila jsem, že mám dokonce něco neodpuštěného v srdci vůči osobě mně nejbližší, a to mojí mamince. Že všechno v dětství nebylo růžové, ale to asi u nikoho...

Táta pil, tomu jsem v minulosti odpouštět musela... Ale mamce? Ta dělala, co mohla, a logicky nemohla zvládnout být zároveň otcem i matkou svým dvěma dětem... Táhne mi na padesát, přece nejsem malé dítě, které nechápe, proč se chovala a jednala právě tak, jak jednala. Ale chápat neznamená odpustit.

A tak, když se pak jedna sestra modlila jménem matky a prosila o odpuštění svou dceru, slyšela jsem vlastní maminu a říkala věci, které se k mému překvapení otvíraly v srdci, a já jsem začala naprosto nekontrolovaně slzet a slzet. A bylo to nekonečně osvobozující. Tu noc jsem se po dlouhé době výborně vyspala, bez jediného probuzení.

Během celého víkendu jsem zažila hodně opravdu silných momentů, ale tento byl největší. Ještě jednou všem děkuji. A doufám, že příště budu součástí některého týmu.

Pavčina Šebestová

Mladí v Roháčích

O prodlouženém víkendu jsme byli s naší malou skupinkou z Itálie, několika dalšími lidmi a otcem Václavem Rylkem na Slovensku v Roháčích.

Ve středu k večeru jsme vyrazili na cestu do krásné horské chaty. Kolem našeho luxusního a skvěle vybaveného ubytování protékal potok, takže někteří z nás začali svůj pobyt zde hodně studenou koupelí v něm. Další den ráno jsme otcí popřáli k jeho svátku a on nás za odměnu vzal na kratší túru kolem Roháčských ples, kde jsme měli u jednoho z krásných jezer mši svatou.

V pátek si pro nás otec připravil náročnější trasu po hřebeni a úspěšně jsme zdolali hned pět vrcholů: Zadná Zábrať, Rákoň, Volovec, Ostrý Roháč a Plačlivé. Počasí nám přálo, a tak jsme si užili i nádherné výhledy, mohli jsme sledovat i naši cestu z předchozího dne. Některé části trasy byly velice náročné, místy jsme šplhali po skalách nebo řetězech a v dálce jsme zahlédli tři medvědy.

A aby toho nebylo málo, když jsme scházeli dolů, tak si hned tři z nás podvrtli kotník.

V sobotu jsme měli odpočinkový den, takže jsme se sbalili, uklidil chatu a udělali jsme si mši svatou. Jelikož se většina z nás připravuje ke svátosti biřmování, v rámci přípravy jsme si zde také napsali pohřební řeč a podívali se na seriál The Chosen, který všem doporučujeme. V odpoledních hodinách jsme se pak rozloučili s hezkou chatou a odjeli domů.

Dorota Bužková

Minifor pro holky

Ve dnech 10. 11. až 12. 11. 2023 se uskutečnil historicky první minifor pro holky. Co vlastně minifor znamená a proč se minifor pro holky u oltáře uskutečnil?

Minifor je víkend obvykle pro kluky u oltáře, je naplněný hrami, vzděláváním v oblasti liturgie a osobnostním růstem. V poslední době přibývá kromě kluků u oltáře také nemalé množství holek. Toho si povšimla ministrantská rada diecéze a povolala do svých řad prvního člena ženského rodu. A nápad byl na světě.

Téma bylo zvoleno zcela záměrně: výročí 800 let od prvních jesliček vytvo-

řených sv. Františkem z Assisi. Na frýdeckou faru se sjelo hned 12 holek a program vytvářely 3 další. Celkem 15 děvčat prožilo víkend naplněný vzděláváním, hrami, osobním růstem a vyráběním. Dívky si vyrobily přání pro maminku nebo tatínka a vlastní malý betlém. Raritou byly hned dvě mše svaté. Ta první, sobotní, se uskutečnila po pěší pouti do místeckého kostela sv. Jakuba. Při bohoslužbě bylo přítomno všech 15 holek a otec Václav Rylko.

Místecký kostel tedy zažil premiéru tolika holek u oltáře. Druhá mše sv. byla v neděli ve farním kostele sv. Jana Křtitele, kde se k holkám z miniforu přidaly i místní ministrantky. U oltáře bylo celkem 23 ministrantů z toho 17 děvčat.

Byl to náročný víkend naplněný smíchem, modlitbou, poznáváním nových přátel a povzbuzením, že na to nejsme ve svých farnostech samy. Děkujeme farnosti Frýdek za propůjčení fary a otci Václavovi za duchovní doprovod.

*Anna Jágrová,
vedoucí Miniforu
pro holky*

BISCUP

O víkendu ve dnech 24. – 26. listopadu se ve Fulneku pořádala akce Diecézní setkání mládeže tzv. BISCUP. Z naší farnosti se ho zúčastnilo několik mladých lidí a z bohatého programu byli nadšení.

Vpátek 24. 11. bylo zahájeno setkání mládeže kolem půl sedmé večer společnou modlitbou. Poté jsme šli do čajovny, kde jsme se začali poznávat s účastníky z jiných farností. Přijelo asi 300 mladých lidí. Později jsme se ubytovali a šli spát, abychom načerpali síly na nabitý víkendový program.

V sobotu 25. 11. byl program nejhezčí. Začínalo se v 9:15 katechezemi, a protože byla mládež rozdělena podle věku do menších skupin, měla každá katecheze jiné téma. Jedna z nich se týkala rozhodování – že nám Bůh dává na výběr a pomáhá nám vybrat si dobře, další byla o naději – Bůh nám pomáhá zbavit se špatností. Po katechezi následovala velká hra, jejímž cílem bylo získat všechny části kódu k truhle s pokladem (bohužel jsme nevyhráli). Díky hře jsme se poznali s novými lidmi, naučili se spolupráci a poznali krásné okolí Fulneku.

Po obědě následovaly workshopy, které jsme si mohli sami vybrat podle tématu, které se nám líbilo nebo nás zaujalo.

Například krása milosrdenství, kde jsme se bavili na téma Boží lásky a síly objektů. Nebo téma Bible, proč je důležité ji číst, že je to podpora v těžkých časech. Po hudebním chillu jsme měli možnost svátosti smíření a pak následovala mše svatá s biskupem Martinem. Večer proběhla talkshow s panem farářem, mluv-

čím na pohřbech. Poté následovala adorace s chválami a s možností svátosti smíření, byl to silný zážitek.

V neděli 26. 11. ráno proběhla modlitba nad městem a loučení se všemi účastníky. V 10 hodin proběhla závěrečná mše svatá.

Víkend sice skončil, ale odnesli jsme si silné zážitky a spoustu nových přátel. Děkujeme otci Václavovi, že s námi jel.

Za účastníky Veronika Bačová

Na Wify už jsem byla několikrát, ale letos poprvé jako animátorka. Mylím si, že celá akce se moc povedla a pro ostatní holky, a samozřejmě taky pro nás, to byl hezký zážitek.

Celý víkend nás provázela jedna biblická postava, Sára, o které se toho holky mohly v programu více dozvědět. Ale mimo přednášky, tvoření, vaření a hraní různých her jsme také vytvořily nové krásné společenství, díky němuž jsme mohly zažít nejen moc hezký víkend, ale taky poznat nové lidi a samozřejmě prožít čas s Bohem.

A už teď můžu říct, že se moc těším na všechny holky, se kterými se uvidíme na jarní Wify, a taky na nové zážitky, které společně prožijeme.

*Za animátorky Místek
Julie Kozubíková*

Senzamez

V sobotu 2. 12. jsme pořádali Senzamez pro mladé. Každoročně se sejdeme vždy v sobotu před adventní nedělí a společně zakončíme mezidobí a vejdemo do klidu adventu.

Začali jsme tradičně mší svatou a poté se přesunuli do Lidového domu. Letos jsme se tématem přenesli do dob staré dobré Anglie a po celý večer se vyšetřovala záhada

krádeže diamantu. Vedle scének jsme si také užili taneční bloky, hry, kvíz, mohli jsme se vyfotit ve fotokoutku nebo si dát něco dobrého v našem baru. Večer jsme zakončili o půlnoci společnou

modlitbou a tak začal advent. Letošní ročník Senzamezu se podle nás opravdu vydařil.

Děkujeme všem, kteří přišli, a opět se těšíme příští roky.

*Za animátory Místek
Magdalena Hejnéšová*

ZAČAL ADVENTNÍ ČAS

Adventní doba je tu, rozsvěcujeme postupně svíčky na adventním věnci, chodíme na roráty, které jsou v naší farnosti zaměřeny třikrát v týdnu na děti. To vše nám zpřijemňuje čekání a učí nás trpělivosti. Zároveň při rorátech zaznívají starobylé písně, které jsou v evropské hudbě ojedinělým jevem a přispívají k atmosféře této překrásné a tak trochu tajuplné doby.

svěcování čtyř svíček je vyjádřením přícházejícího Světla, kterým je Ježíš. Intenzita tohoto světla narůstá s blížícím se setkáním s Ním.

Věncem nás tedy učí čekat, ne omrzele, ale trpělivě a s radostí. Kdo umí být trpělivý, ten umí také přinášet radost a pokoj.

o. Václav

Doba adventní, je dobou čekání. Člověk, který čeká, má naději, a to je důležitý rozměr adventní doby. Tato naděje se o Vánocích stává dítětem v betlémských jeslích. Úsměvem rozehřívá a rozjasňuje nejedno lidské srdce.

Kruh adventního věnce symbolizuje Boží věčnost a nadčasovost. Naše adventní čekání je totiž trojí. Těšíme se nejen z toho, že Ježíš přišel na svět, že přijde podruhé na konci věků, ale také se může každý den narodit v mém srdci. Postupné roz-

Návštěva nemocných

Milí farníci,

pokud máte doma nemocnou osobu nebo sami jste nemocní a nemůžete navštěvovat naše společenství, rádi vás jako duchovní navštívíme. Možná se ptáte, jak probíhá taková návštěva. Předmětem může být společná modlitba, rozhovor, požehnání, ale také udělení svátosti – zpověď, eucharistie nebo pomazání nemocných.

Návštěvy probíhají po domluvě. Pokud máte zájem, nebojte se kontaktovat kněze na jejich číslech:

o. Kazimír +420 736 529 363
nebo **o. Václav +420 737 791 451.**

Tato nabídka rovněž platí pro nemocné, kteří jsou v nemocnici či v jiných zdravotnických zařízeních. V případě vážného zdravotního stavu, kdy je prognóza nejistá, nebojte se kontaktovat kněze v kteroukoli hodinu.

o. Václav

Pozvánka

**TRADIČNÍ
TŘÍKRÁLOVÝ PRŮVOD**

**SOBOTA
6/1/2024
10:00**

PRŮVOD VYRAZÍ ZE ZÁMECKÉHO NÁMĚSTÍ VE FRÝDKU,
PŘES KOLOREDOVSKÝ MOST SMĚREM
NA NÁMĚSTÍ SVOBODY V MÍSTKU,
BUDE ZAKOŇČEN V KOSTELE SV. JANÁ A PAVLA.

Římskokatolická farnost Místek
zve všechny lidi dobré vůle
na akci

Půjdeme spolu do Betléma

24. prosince 2023 v 15.00 hod. na nám. Svobody v Místku

Program:

- rozdávání Betlémského světla skauty
- vánoční zamyšlení
- zpěv koled
- požehnání rodinám a celému městu

Pozvánka na největší jubilejní výstavu betlémů v České republice z jediné sbírky

POZOR
POUZE

26. prosince
13 – 18 hod.

27. prosince
10 – 18 hod.

20
let

8. ZŠ

Frýdek-Místek

Československé armády 570,
(naproti Tiskárny Kleinwächter)

Vážení přátelé – milovníci tradičně prožitých Vánoc

Je tomu letos již **20 let**, kdy jsem se se svými přáteli rozhodl pořádat v tiskárně Kleinwächter výstavu betlémů.

První výstava v roce 2003 měla pouze 4 exponáty a přišlo pouze 20 pozvaných hostů. Že se sbírka za 20 let rozroste na současných **297 exponátů**, jsem nikdy nedoufal. A že návštěvnost výstavy bude za pouhých 14 hodin trvání výstavy více jak 12 tisíc návštěvníků, je pouhým snem mnoha vystavovatelů. Je to úžasné, ale nemáme na tom zásluhu jenom my, vystavovatelé, ale je to hlavně zásluhou Vás návštěvníků, kteří vidíte smysl a poselství oslavy českých Vánoc v pokojném zastavení u jesliček, protože největším darem Vánoc je radost z narození Ježíška.

Přijďte svojí účastí, se vstupem **zdarma**, podpořit svým významem výjimečnou, svým rozsahem největší výstavu betlémů v České republice **z jediné sbírky**.

Pokud vlastníte betlém, doma jej nestavíte a nemáte k němu osobní vztah, podpořte výstavu svou návštěvou a případným darem betlému, anebo za rozumnou cenu, který bude po léta dělat radost všem příchozím návštěvníkům.

Na Vaši návštěvu a případné rozšíření sbírky se těší zakladatel
Josef Kleinwächter

a spoluvystavovatelé: **Daniel Adámek**
a **Jiří Bílecký s rodinami**,
a mnoho bezejmenných, nejenom
pomocníků tiskárny, bez kterých
by tato nádherná, dnes již tradice,
nemohla existovat.

Za vystavovatele
srdečně zve

visitfm.cz

Sledujte nás
21. 12.

grafika · reklama · tisk
KLEINWÄCHTER
holding s.r.o. · zal. 1991

www.ibetlemy.cz

Středisko Petra Bezruče

vás zve na

3. skautský ples

27. 1. 2024
19:00 hod.

Kulturní
dům
Baška

ve stylu

První republiky

- ✦ Vystoupení skautských družin
- ✦ Fashion show Kateřiny Kolouchové
- ✦ Aukce obrazů
- ✦ Tombola
- ✦ K tanci a poslechu bude hrát kapela Midnight

vstup 400,-
V ceně je zahrnuta
večeře

Dobové oblečení
vítáno

Vstupenky na www.mistek.skauting.cz/ples

Pod záštitou starosty obce Baška - Ing. Tomáše Břežka

Další akce pohledem Ivany Bužkové

A máme tu třetí fotoreportáž naší fotografky Ivany Bužkové. Tentokrát se jejím pohledem podíváme hned na dvě zajímavé akce. Šlo jednak o Modlitbu za vlast, která se uskutečnila na místeckém náměstí ve státní svátek 17. listopadu a během níž si účastníci této akce připomněli bouřlivé dny roku 1939 a 1989. Druhou akcí byla bohoslužba za pronásledované křesťany na tzv. Červenou středu. Smyslem této mezinárodní akce je veřejně si připomenout všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Znakem této iniciativy je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru.

Okénko do chrámového sboru

Od posledního vydání Místenky na začátku června má chrámový sbor Cantores Domini za sebou hned několik významných akcí.

Jednak to byly již tradiční Sborové hudební dílny, které se letos konaly již popatnácté. Každoročně se konají ve spojení s poutí ke svatým Janu a Pavlu vždy na konci června. Letos jsme se vrátili při výběru repertoáru k úspěšným skladbám z uplynulých ročníků. Zpěváky tří spojených sborů (místecké sbory Cantores Domini, Smetana a chrámový sbor Filia z Dobručky) vedli 3 sbormistři. Dva místní – Jana Strakoše a Jana Štěpánka – doplnil

současný český skladatel Tomáš Hanzlík, jenž řídil uvedení své vlastní skladby Te Deum. A posluchačům se výběr skladeb a jejich provedení očividně líbily, protože na konci odměnili účinkující potleskem vestoje.

Další akce nás čekala nedávno, a to v sobotu 9. září, kdy byl náš sbor poprvé přizván ke zpěvu při bohoslužbě v ostravské katedrále. Jednalo se o slavnostní hornickou mši svatou, která se uskuteč-

nila v rámci 27. ročníku setkání hornických měst Fajront. Přímým přenosem ji přenášela i TV Noe. Po ní nám na faru, kde měl náš sbor zázemí, přišel osobně poděkovat otec biskup, s nímž jsme se na památku vyfotili.

Během prvního říjnového víkendu sbor vyjel na pravidelné podzimní soustředění, letos do Horní Lomné. Tam už začal nacvičovat repertoár na všechny významné svátky a bohoslužby, které ho do konce kalendářního roku čekají, včetně rorátů a svátků vánočních.

Další z tradičních akcí byl Dušičkový koncert Naděje, který spolek Musica Templi již několik let pravidelně organizuje na přelomu října a listopadu. Letos na něm nezpíval náš chrámový sbor, ale pozvali jsme si na něj dvě vynikající zpěvačky – sopranistky – Miroslavu Vavrušovou z Ostravy a Gražynu Wilk Biernot z Prahy. Spolu s místeckým regenschorim Janem Strakošem, který je doprovodil na varhany a shouslistiu Martinem Forealem, který s naším sborem spolupracuje pravidelně, nastudovaly repertoár vhodný nejen k rozjímání či vzpomínání, ale i k úvaze o budoucnosti.

Druhým z koncertů, který Musica Templi na letošní podzim pro své posluchače

připravila, byl koncert pro čtyřruční varhany, který se konal 26. listopadu, a přispěl tak k Slavnosti Ježíše Krista Krále. Na něj jsme si z Prahy pozvali varhanické duo ve složení Pavla Salvová a Jan Rotrekl. Posluchačům byl přenášěn obraz z kůru dolů do kostela, takže nejen slyšeli, ale i viděli součinnost obou vynikajících varhaníků na jedněch varhanách.

Na závěr bychom rádi poděkovali všem našim věrným posluchačům za jejich přízeň. A pokud by kdokoli chtěl zažít tu krásnou atmosféru zpívání Bohu při liturgiích, dveře do našeho sboru jsou mu otevřeny. Informace o akcích sboru a spolku Musica Templi najdete na strán-

kách musicatempli.cz nebo na facebookových stránkách Musicy Templi. Také si o nich můžete přečíst v jedné z vitrín v chodbičce kostela sv. Jana a Pavla.

Radka Kulichová

Vánoce ve farnosti Místek

24. 12. 2023

8.00 a 10.00 farní kostel – 4. neděle adventní
15.00 nám. Svobody – Rozdávání Betlémského světla a přání k vánocům
22.00 farní kostel – PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

25. 12. 2023

6.00 kostel sv. Jakuba – JITŘNÍ MŠE SVATÁ
8.00 a 10.00 farní kostel – VÁNOČNÍ MŠE SVATÉ

26. 12. 2023

8.00 a 10.00 farní kostel – VÁNOČNÍ MŠE SVATÉ

31. 12. 2023

8.00 a 10.00 farní kostel – VÁNOČNÍ MŠE SVATÉ
16.00 farní kostel – Děkovná modlitba za rok 2023 / Žehnání koledníkům

1. 1. 2024

8.00; 10.00; 18.30 farní kostel – NOVOROČNÍ MŠE SVATÉ

SVIADNOV, LYSŮVKY, HODOŇOVICE

Sviadnov 24. 12. 2023 – 22.00 Půlnoční
Hodoňovice 24. 12. 2023 – 20.30 Půlnoční
25. 12. 2023 nedělní pořad bohoslužeb
26. 12. 2023 nebude mše sv. v Hodoňovicích